

Пахаревський Леонід Андрійович

Біографія (з антології Юрія Винничука)

Народився 16.09.1883 р. у с. Щербачинці на Канівщині. Закінчив Київський університет і Музично-драматичну школу ім. М. Лисенка. Був співробітником "Киевской мысли", "Громадської думки" і "Ради".

Пік активності письменника припав на 1900—1910-ті. В "Раді" Л. Пахаревський опублікував багато статей, рецензій, оповідань, казок, нарисів, зокрема у рубриці "Малий фейлетон". Оповідання містив у часописах "Нова Громада", "Киевская старина", "Рідний Край", "Село", "Світло", "Сніп", "Слово", "ЛНВ", в альманахах "Розвага" і "Терновий вінок".

Л. Пахаревський переклав новели Т. Манна, романи К. Гамсуна. Окремо вийшли збірки "Буденні оповідання" (1905, 1910), "Пожовкле листя" (1911), "Оповідання" (1913, 1918), п'єси "Нехай живе життя" (1907) і "Тоді, як липи цвіли (Дідова таємниця)" (1914).

Серед його творів є кілька віршів та поезій у прозі.

Після революції Л. Пахаревський завідував середньою трудовою школою № 50 у Києві, товаришував зі Степаном Васильченком. З кінця 1920-х переїхав до Москви. Від літератури відійшов. У 1937 р. його арештували і заслали на північ, де він у 1938-му помер.

Джерело: Юрій Винничук. Невідоме Розстріляне

Відродження. Упорядник: Юрій Винничук. Харків: Фоліо. 2016. 768 с.

ISBN 978-966-03-7531-4